DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

15 maja | Nr. 12. | Rok 1928.

TREŚĆ:

SPRAWY OGÓLNO ADMINISTRACYJNE I PRAWNE.

136.

ROZPORZĄDZENIE

Rady Ministrów z dnia 23 września 1925 r. w sprawie należności za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia, odbywane poza granicami Państwa przez funkcjonarjuszów państwowych, sędziów, prokuratorów oraz wojskowych, z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 11 lipca 1927 r. (M. K. Nr. I 291/2/28).

(przedruk z Dziennika Ustaw R. P. Nr. 101 poz. 711 z 8/X. 1925 r. i z Dziennika Ustaw R. P. Nr. 65 poz. 579 z 22/VII. 1927 roku).

Na zasadzie art. 10 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) i art. 6 § 1 ustawy z dnia 5 grudnia 1923 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnem i administracyjnem oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr. 134, poz. 1107), zarządza się co następuje:

§ 1. Rozporządzenie niniejsze normuje należności za odbywane poza granicami Państwa podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia funkcjonarjuszów państwowych, wymienionych w art. 1 ustawy z dnia 9 października 1923 r. praktykantów w służbie administracyjnej, sędziów, prokuratorów i kandydatów na stanowiska sędziowskie, wojskowych zawodowych, wojskowych, wymienionych w art. 111, 112, 113 i 114 wyżej powołanej ustawy oraz szeregowych niezawodowych.

§ 2. Należności, unormowane niniejszem rozporządzeniem, przysługują w czasie podróży zagranicą od chwili przejazdu do chwili powrotu przez polski punkt graniczny. Za czas podróży i pobytu na ob-

szarze Państwa Polskiego przysługują diety i zwrot kosztów podróży, według norm ustalonych dla podróży służbowych w kraju, z wyjątkiem zwrotu kosztów przejazdu koleją oraz przewozu koleją bagażu podróżnego, a przy podróżach kurjerów dyplomatycznych oraz przesiedleniach także kosztów dorożek i tragarzy, do którego to zwrotu mają zastosowanie §§ 13, 16 ust. 2 i 17 niniejszego rozporządzenia.

Przy podróżach zagranicznych przysługują przez cały czas podróży i pobytu poza granicami Państwa diety przewidziane dla krańcowego punktu tej podróży. Wrazie jednak zatrzymania się w drodze dłużej, niż 24 godziny, przysługują za ten czas diety według normy stawek, ustalonych dla państwa, w którem się zatrzymano.

W wypadku podróży z zagranicy do kraju należą się za czas podróży do granicy Państwa Polskiego diety według norm, przewidzianych dla państwa, z którego odbywa się podróż z zastosowaniem przepisu, zawartego w drugiem zdaniu poprzedniego ustępu.

Za podróże służbowe pracowników kolejowych z kraju do stacyj kolejowych (miejscowości) granicznych, położonych na obcem terytorjum, przysługują diety według norm, przewidzianych dla podróży służbowych w kraju.

§ 3. Osobom, wymienionym w § 1 przysługują:

I. W razie podróży służbowej (komisji) do miejscowości położonej poza zwykłem ich miejscem służbowem:

1) diety oraz
2) zwrot kosztów podróży.

II. W razie delegacji (odkomenderowania) do miejscowości położonej poza zwykłem ich miejscem służbowem:

1) diety za czas podróży i za czas pozostawania w delegacji oraz
2) zwrot kosztów podróży.

III. W razie przeniesienia na inne miejsce służbowe:

1) diety dla przeniesionego za czas podróży do nowego miejsca służbowego i za czas do chwili objęcia urzędowania, nie przekraczający 8 dni, liczących się od dnia następującego po przybyciu na nowe miejsce służbowe, oraz diety za czas podróży dla jego żony i dzieci, a to dla żony w wysokości 75%, dla dzieci w wysokości 50% diet, przysługujących przeniesionemu, o ile osoby te pozostają na jego utrzymaniu w rozumieniu art. 4 ustawy z dnia 9 października 1923 r.;
2) zwrot kosztów podróży dla przeniesionego, jego żony i dzieci, o ile osoby te pozostają na jego utrzymaniu w rozumieniu art. 4 ustawy z dnia 9 października 1923 r.;
3) zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego.

§ 4. Diety ustala się jak następuje:

1. Azja, z wyjątkiem obszaru, wchodzącego w skład Turcji i Związku Socjalistycznych Republik Rad, Afryka, Ameryka i Australja.

		dol. am.
Grupa uposażenia	I—IV	13.—
,, ,,	V—VI	11.—
,, ,,	VII—IX	9.—
,, ,,	X—XII	5.—
,, ,,	XIII—XVI	4.—

2. Wielka Brytanja:

		dol. am.
Grupa uposażenia	I—IV	11.—
,, ,,	V—VI	9.—
,, ,,	VII—IX	7.—
,, ,,	X—XII	4.—
,, ,,	XIII—XVI	3.—

3. Danja, Holandja, Norwegja i Szwecja.

Grupa uposażenia	I—IV	10.—
,, ,,	V—VI	8.—
,, ,,	VII—IX	6.—
,, ,,	X—XII	3.—
,, ,,	XIII—XVI	2.½

4. Turcja, i Związek Socjal. Republik Rad.

		dol. am.
Grupa uposażenia	I—IV	9.—
,, ,,	V—VI	7.—
,, ,,	VII—IX	5.—
,, ,,	X—XII	3.—
,, ,,	XIII—XVI	2.25

5. Szwajcarja.

		fr. szw.
Grupa uposażenia	I—IV	32.—
,, ,,	V—VI	27.—
,, ,,	VII—IX	21.—
,, ,,	X—XII	15.—
,, ,,	XIII—XVI	10.—

6. Niemcy.

		mk.niem.
Grupa uposażenia	I—IV	28.—
,, ,,	V—VI	22.—
,, ,,	VII—IX	17.—
,, ,,	X—XII	12.—
,, ,,	XIII—XVI	8.—

7. Belgja, Francja, Grecja, Hiszpanja, Portugalja i Włochy.

		fr. szw.
Grupa uposażenia	I—IV	30.—
,, ,,	V—VI	26.—
,, ,,	VII—IX	21.—
,, ,,	X—XII	13.—
,, ,,	XIII—XVI	10.—

8. Austrja, Finlandja i Węgry.

		fr. szw.
Grupa uposażenia	I—IV	25.—
,, ,,	V—VI	22.—
,, ,,	VII—IX	18.—
,, ,,	X—XII	12.—
,, ,,	XIII—XVI	8.—

9. Bułgarja, Estonja, Jugosławja, Łotwa i Rumunja.

		fr. szw.
Grupa uposażenia	I—IV	23.—
,, ,,	V—VI	19.—
,, ,,	VII—IX	16.—
,, ,,	X—XII	10.—
,, ,,	XIII—XVI	8.—

10. Czechosłowacja.

		kor. cz.
Grupa uposażenia	I—IV	150.—
„ „	V—VI	125.—
„ „	VII—IX	95.—
„ „	X—XII	60.—
„ „	XIII—XVI	50.—

Diety należne przy podróżach do państw, wymienionych pod 7), 8) i 9), płatne są we frankach francuskich lub w walucie tego kraju, do którego wyjeżdża funkcjonarjusz, lub w którym się zatrzymuje po drodze dłużej niż 24 godziny, według przeciętnego kursu franka szwajcarskiego w dniu, poprzedzającym rozpoczęcie podróży, na giełdzie stolicy tego kraju, do którego podróż się odbywa. Przy podróżach dłużej trwających oraz delegacjach (odkomenderowaniach), przy których wypłata diet ma miejsce miesięcznie, obliczenie diet następuje według kursu franka szwajcarskiego z ostatniego dnia miesiąca, poprzedzającego wypłatę.

§ 5. Sędziowie i prokuratorzy, zaliczeni do grup uposażenia A i B otrzymują diety w wysokości, ustalonej dla VI i V grupy uposażenia, zaliczeni do grup C i D w wysokości, ustalonej dla grup uposażenia IV—I.

Praktykanci w służbie administracyjnej oraz kandydaci na stanowiska sędziowskie, otrzymują diety tej grupy uposażenia urzędników państwowych, według której pobierają wynagrodzenie.

Szeregowi niezawodowi mają przy podróżach służbowych prawo do diet ustalonych dla XIII—XVI grupy uposażenia.

W razie awansu w czasie podróży służbowej lub delegacji (odkomenderowania), należą się wyższe diety od dnia, od którego przysługuje prawo do wyższego uposażenia.

Przy podróżach, odbywanych w charakterze kurjera dyplomatycznego, przysługują diety przywiązane do VIII grupy uposażenia.

W razie wykorzystania jazdy kurjerskiej w celu odbycia podróży służbowej, przysługują diety, przywiązane do posiadanej grupy uposażenia.

§ 6. Po upływie dwu pierwszych tygodni delegacji (odkomenderowania), liczonych od następnego dnia po przybyciu do miejsca delegacji (odkomenderowania), wypłaca się utrzymującym rodzinę w rozumieniu art. 4 ustawy z dnia 9 października 1923 r., diety zmniejszone o 20%, samotnym w rozumieniu powyższego artykułu — diety zmniejszone o 40%.

Delegacja (odkomenderowanie) może trwać zasadniczo tylko pół roku. Przedłużenie delegacji (odkomenderowania) ponad pół roku może nastąpić jedynie w wyjątkowych wypadkach, uzasadnionych ważnemi względami służbowemi za zezwoleniem właściwego Ministra.

Ograniczenie co do czasu, zawarte w poprzednim ustępie nie dotyczy wypadku odkomenderowania na kursy do szkół wojskowych lub cywilnych.

O ile delegowany (odkomenderowany) otrzymuje mieszkanie w budynku rządowym, zmniejsza się diety, określone w ustępie pierwszym niniejszego paragrafu, o 10% diety przysługującej.

W razie podróży służbowych w czasie delegacji (odkomenderowania), do miejscowości położonych poza miejscem delegacji (odkomenderowania), uzupełnia się diety, pobierane z tytułu delegacji (odkomenderowania), o ile wypłacane są stosownie do ustępu pierwszego niniejszego paragrafu w wymiarze zmniejszonym, do wysokości określonej w § 4. Ponadto zwraca się koszty podróży według zasad ustalonych w niniejszem rozporządzeniu.

W razie podróży służbowych, odbywanych w pierwszych dwóch tygodniach delegacji (odkomenderowania), przedłuża się okres dwutygodniowy, za który wypłaca się stosownie do ustępu pierwszego niniejszego paragrafu pełne diety, o ilość dni, w których odbywano podróże służbowe.

§ 7. Jednostką obliczenia djet jest 24-godzinny okres czasu, liczący się od chwili rozpoczęcia podróży do chwili ukończenia podróży.

Za czas krótszy, niż 24 godziny, wypłaca się całą dietę, jeżeli czynność służbowa łącznie z podróżą lub sama podróż odbywała się w porze nocnej co najmniej przez 6 godzin między 21-ą a 6-tą godziną, w przeciwnym razie wypłaca się tylko połowę diet, o ile czynność służbowa łącznie z podróżą lub sama podróż trwała co najmniej 6 godzin.

Jeżeli w ciągu 24-godzinnego czasu podróż służbowa odbywała się zarówno na obszarze Państwa Polskiego, jak i na terytorjum zagranicznem, a pobyt na terytorjum zagranicznem trwał conajmniej 6 godzin, należą się diety zagraniczne.

§ 8. W razie odbywania podróży koleją, początek tejże podróży należy liczyć od chwili odejścia pociągu, ustalonej w oficjalnym rozkładzie jazdy. W razie zaś odbywania podróży innym środkiem lokomocyjnym, np. samochodem, końmi i t. p , należy liczyć początek tejże podróży od chwili ruszenia z miejsca, o ile nie można analogicznie zastosować przepisu zawartego w poprzednim zdaniu.

§ 9. Diety należą się również za niedziele i święta, przypadające w czasie trwania podróży służbowej lub delegacji.

§ 10. Diety należą się również w wypadku zachorowania w czasie podróży służbowej lub delegacji przez cały czas spowodowanego chorobą pobytu w odnośnej miejscowości, o ile choroba zostanie stwierdzona świadectwem lekarskiem.

§ 10a. Przepisy, zawarte w §§ 9 i 10, stosują się również do podróży, pozostających w związku z przeniesieniem na inne miejsce służbowe (§ 3, ust. 3).

§ 11. Wojskowym, odkomenderowanym zagranicę, przysługują po nieprzerwanym rocznym pobycie zagranicą w charakterze odkomenderowanego w każdym następnym roku pobytu zagranicą diety za czas urlopu wypoczynkowego, spędzonego zagranicą, nie za dłuższy jednak okres czasu, niż za cztery tygodnie.

§ 13. Zwrot kosztów podróży obejmuje ceny biletów jazdy koleją lub statkiem, koszty przejazdu innemi środkami komunikacyjnemi, koszty przewozu koleją lub statkiem bagażu podróżnego, zwrot wydatków na tragarzy, jak również zwrot kosztu dojazdu na dworzec i z dworca kolejowego, względnie do przystani i z przystani.

Funkcjonarjuszom państwowym i wojskowym, pobierającym uposażenie według grupy od I—VI oraz sędziom i prokuratorom zwraca się cenę biletu I klasy kolei lub statku, funkcjonarjuszom państwowym i wojskowym, pobierającym uposażenie według grupy od VII do IX, cenę biletu II klasy, funkcjonarjuszom państwowym i wojskowym, pobierającym uposażenie we-

dług grupy od X do XVI cenę biletu III klasy. Praktykanci w służbie administracyjnej i kandydaci na stanowiska sędziowskie, otrzymują zwrot ceny biletu tej klasy, która w myśl postanowienia zawartego w poprzedniem zdaniu, przywiązana jest do grupy, według której pobierają uposażenie.

Jeżeli na statku znajdują się dwie klasy, zwraca się cenę biletu I klasy również i tym, którzy w myśl postanowienia, zawartego w poprzednim ustępie, mają w razie jazdy koleją prawo do biletu II klasy, cenę zaś biletu II klasy tym, którzy w razie jazdy koleją mają prawo do biletu III klasy.

Jeżeli przejazd nastąpił pociągiem pośpiesznym, w którym niema III klasy, otrzymuje ten, który zresztą posiada tylko prawo do zwrotu kosztów przejazdu III klasą, zwrot ceny biletu klasy II.

Odbywającym podróże służbowe (komisje), może być przyznany zwrot faktycznie poniesionych i udowodnionych kosztów przejazdu wozem sypialnym, o ile mają w myśl postanowień, zawartych w niniejszym paragrafie, prawo do zwrotu kosztów biletu pierwszej klasy oraz jeżeli:

a) podróż koleją trwała conajmniej sześć godzin, pomiędzy 21-ą a 6-ą godziną,

b) zachodziła konieczność pełnienia następnego dnia czynności urzędowych,

c) władza, zlecająca podróż służbową, stwierdziła konieczność przejazdu wozem sypialnym na koszt Skarbu Państwa,

d) do rachunków kosztów podróży dołączono oryginalny kupon, uprawniający do zajęcia miejsca w wozie sypialnym.

Funkcjonarjuszom państwowym i wojskowym, którym w myśl postanowienia, zawartego w ustępie drugim niniejszego paragrafu, przysługuje zwrot ceny biletu I kl., zwraca się przy podróżach, pozostających w związku z przeniesieniem na inne miejsce służbowe (§ 3 ust. 3), faktycznie poniesiony i udowodniony koszt przejazdu wozem sypialnym, o ile zachodzą warunki, ustalone w punktach a) i d) ustępu piątego niniejszego paragrafu.

Funkcjonarjuszom państwowym i wojskowym, nie posiadającym w myśl postanowień niniejszego paragrafu prawa do przejazdu I klasą, a odbywającym podróż w charakterze kurjera dyplomatycznego, może władza wysyłająca przyznać prawo przejazdu na koszt Skarbu Państwa klasą I oraz wozem sypialnym, o ile jest to koniecznem ze względów służbowych.

Osoby, mające prawo do ulg w przejazdach państwowemi lub zarządzanemi przez Państwo środkami komunikacyjnemi, otrzymują przy likwidacji kosztów podróży zwrot ceny ulgowej.

§ 13a. Przy przejazdach linjami kolejowemi Związku Socjalistycznych Republik Rad zwraca się funkcjonarjuszom państwowym i wojskowym, pobierającym uposażenie według grupy od I—XII cenę t. zw. miękkiego miejsca, zaś pobierającym uposażenie według grupy od XIII—XVI cenę t. zw. twardego miejsca. Przy przejazdach wymienionemi linjami, zwraca się ponadto, pod warunkami ustalonemi w punktach a) i d) ustępu piątego § 13, pobierającym uposażenie według grupy I—VI koszt przejazdu wozem sypialnym na miejscu I kategorji, zaś pobierającym uposażenie według grupy od VII—XII — koszt przejazdu wozem sypialnym na miejscu II kategorji. Funkcjonarjusze państwowi i wojskowi, pobierający uposażenie według grupy od XIII — XVI, otrzymują pod warunkiem, ustalonym w punkcie a) ustępu piątego § 13, zwrot ceny t. zw. „miejscówki".

§ 13b. Wyszczególnieni w § 1 wojskowi, wyjeżdżający pierwszy raz zagranicę służbowo, otrzymują tytułem ryczałtu na uzupełnienie ubrania cywilnego kwotę 250 zł. Wojskowi, wyjeżdżający zagranicę ponownie po upływie 3 lat od daty otrzymania ryczałtu oraz przebywający służbowo zagranicą bez przerwy dłużej, niż rok, otrzymują jako ryczałt na uzupełnienie ubrania cywilnego kwotę 145 zł.

§ 14. O ile opłacono bilet okrętowy z utrzymaniem, zwraca się cenę całego biletu, natomiast za czas podróży na okręcie przysługuje tylko 25% diet.

§ 15. Przy podróżach kołowych zwraca się faktycznie wydaną kwotę, o ile okoliczność, że kwota ta nie jest wyższą od przeciętnej ceny najmu koni w danej miejscowości, zostanie stwierdzona przez właściwą władzę konsularną.

Wydatek na podróż kołową zwraca się tylko wtedy, jeżeli niema możności przejazdu kolejami wszelkiego rodzaju, omnibusami, statkami i t. p.

Przy podróżach wspólnych wolno zaliczyć dla każdych trzech osób jedną podwodę. W razie przewozu aktów lub przedmiotów potrzebnych do spełnienia czynności służbowej, w większej ilości lub znaczniejszych rozmiarów, wolno zaliczyć jedną podwodę dla dwóch osób. Koszty wspólnej podróży kołowej zalicza zawsze urzędnik, posiadający wyższą grupę uposażenia.

§ 16. Przy podróżach służbowych (komisjach) i delegacjach (odkomenderowaniach), poza granicami Państwa zwraca się faktyczne koszty przewozu koleją i statkiem koniecznego osobistego bagażu podróżnego o wadze do 50 klg., o ile czynność służbowa łącznie z podróżą, trwała conajmniej sześć dni oraz koszt przewozu aktów i innych przedmiotów, potrzebnych do spełnienia czynności służbowych, bez względu na wagę oraz czas trwania podróży służbowej.

Postanowienie o zwrocie faktycznych kosztów przewozu koleją i statkiem koniecznego osobistego bagażu podróżnego, ma zastosowanie również do przeniesień na inne miejsce służbowe, przyczem nie obowiązuje ograniczenie co do czasu trwania podróży.

§ 17. Osobom, wymienionym w § 1 z wyjątkiem szeregowych niezawodowych, zwraca się wydatki na dojazd do dworca kolejowego i z dworca kolejowego, względnie do przystani i z przystani oraz wydatki, ponoszone na tragarzy przy każdym dojeździe i odjeździe oraz przy każdem przesiadaniu na stacjach węzłowych. Wydatki powyższe zwraca się w wysokości kosztów faktycznych i odpowiadających miejscowym cenom.

§ 18. Za czynności komisyjne w miejscowościach położonych bliżej, niż 2 km. od gmachu, w którym mieści się urząd, nie należą się ani koszty podróży, ani diety.

§ 19. Do miejsca czynności komisyjnych względnie miejsca delegacji (odkomenderowania) należy zdążać bez żadnej przerwy i to bez względu na odległość.

Rozpoczętej komisji nie wolno przerywać inaczej, jak tylko z ważnych przyczyn, które muszą być szczegółowo umotywowane.

Przy podróżach kołowych, odbywanych jednym ciągiem bez przerwy, należy odbyć conajmniej 40 km. drogi w jednym dniu. Zresztą należy używać tylko takich środków komunikacyjnych, które nie powodując

niepotrzebnej zwłoki w osiągnięciu celu podróży, połączone są z najmniejszemi kosztami dla Skarbu Państwa.

§ 20. Funkcjonarjuszom państwowym służby zagranicznej oraz wojskowym, przesiedlającym się poza granicami Państwa, nowomianowanym na stanowiska służby zagranicznej, względnie odwołanym do kraju, zwraca się udowodnione koszty przewozu urządzenia domowego w wysokości nie przekraczającej: odnośnie do samotnych jednomiesięcznego, odnośnie do osób, utrzymujących jednego lub dwóch członków rodziny w rozumieniu art. 4 ustawy z dnia 9 października 1923 r., dwumiesięcznego, odnośnie do osób, utrzymujących więcej niż dwóch członków rodziny, trzymiesięcznego uposażenia, przysługującego na nowem miejscu urzędowania. Przy odwołaniu do kraju, bierze się za podstawę ostatnio pobierane uposażenie zagraniczne.

Przez uposażenie zagraniczne w znaczeniu niniejszego rozporządzenia rozumie się uposażenie bez dodatku reprezentacyjnego.

Przy przeniesieniu, połączonem z awansem, miarodajnem jest uposażenie, osiągnięte przez ten awans.

W zupełnie wyjątkowych wypadkach możliwy jest za zgodą Ministra Skarbu zwrot szczegółowo wykazanych i udokumentowanych kosztów przewozu urządzenia domowego, przewyższających wysokość ustaloną w ustępie pierwszym niniejszego paragrafu.

Skarb Państwa zwraca udowodnione koszty ubezpieczenia przewożonego urządzenia domowego do wysokości, nieprzekraczającej w stosunku do kierowników poselstw i konsulatów 15%, w stosunku zaś do pozostałych urzędników i oficerów 10% norm, o których mowa w pierwszych trzech ustępach niniejszego paragrafu. Zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego łącznie ze zwrotem kosztów ubezpieczenia nie może jednak przekraczać tychże norm.

Utrzymującemu rodzinę w rozumieniu art. 4 ustawy z dnia 9 października 1923 r., można przyznać dopiero wówczas pełne koszta przeniesienia, jeżeli dostarczy dowodu zamieszkania rodziny na nowem miejscu służbowem. Jeżeli funkcjonarjusz przesiedla się sam, przyznaje mu się zwrot kosztów w wymiarze określonym dla samotnych.

§ 21. Fukcjonarjuszom państwowym służby zagranicznej oraz wojskowym, przesiedlającym się poza granicami Państwa, nowomianowanym na stanowiska służby zagranicznej, względnie odwołanym do kraju, przysługuje prawo do zarachowania kosztów podróży, pozostających na ich utrzymaniu żony i dzieci, według norm, przysługujących im samym w myśl niniejszego rozporządzenia.

Ponadto przysługuje wszystkim kierownikom placówek zagranicznych bez względu na stopień służbowy i ich stan rodzinny, prawo zarachowania kosztów podróży jednej osoby ze służby; wszystkim innym funkcjonarjuszom państwowym służby zagranicznej i wojskowym przysługuje prawo do likwidowania kosztów przejazdu jednej osoby ze służby tylko w tym wypadku, o ile rodzina przesiedlającego składa się z niemniej, niż trzech osób łącznie z funkcjonarjuszem.

Przy podróżach koleją i statkiem, zwraca się koszty podróży sługi według norm, ustalonych dla funkcjonarjuszów, zaliczonych do X—XVI grupy uposażenia.

Delegowanym, przeniesionym następnie do miejscowości, do której ich uprzednio delegowano, przysługuje oprócz należności z § 3 punkt III zwrot kosztów podróży do miejscowości, w której mieli stały przydział służbowy i z powrotem, oraz diety za czas tej podróży, z wyłączeniem czasu pobytu w odnośnej miejscowości według zasad, ustalonych dla podróży służbowych, o ile podróż ta jest konieczną dla uregulowania spraw wynikłych wskutek przeniesienia.

§ 22. Wszelkie rachunki kosztów podróży i przeniesienia mają być przedstawione w terminie 14 dni, liczącym się od dnia następującego po dniu, w którym ukończono podróż służbową, względnie przesiedlenie.

W wypadkach powtarzających się wyjazdów służbowych, np. pewnych stałych inspekcyj, czynności nadzorczych i t. p. mogą być rachunki kosztów podróży za zezwoleniem właściwej władzy naczelnej, przedstawione miesięcznie w przeciągu dni ośmiu za miesiąc ubiegły. Przy delegacjach (odkomenderowaniach) dłużej trwających, należy rachunki diet przedstawiać miesięcznie w przeciągu ośmiu dni za miesiąc ubiegły.

Przekroczenie powyższych terminów bez dostatecznego usprawiedliwienia, pociąga za sobą utratę prawa do zwrotu kosztów, a w następstwie tego obowiązek zwrócenia Skarbowi Państwa całej zaliczki, przyznanej na zasadzie § 24, względnie § 25 niniejszego rozporządzenia.

Każdy rachunek kosztów podróży musi być opatrzony klauzulą władzy zarządzającej komisję, lub przełożonej władzy służbowej, stwierdzającą konieczność odbycia podróży, należyte użycie czasu i środków komunikacyjnych, tudzież wykonanie zlecenia służbowego.

Przeciw odmowie przyznania zarachowanych kwot może być wniesione w terminie 14 dni, liczącym się od dnia następującego po dniu doręczenia decyzji, przedstawienie do władzy II instancji, względnie do władzy naczelnej, która rozstrzyga ostatecznie. Przedstawienie niema miejsca, o ile władzą, która odmówiła likwidacji rachunku, była władza naczelna.

§ 23. Jeżeli wskutek nadzwyczajnych wypadków cały urząd zostanie przeniesiony czasowo do innej miejscowości, należy stosować § 3 punkt II niniejszego rozporządzenia.

§ 24. Udającym się w podróż służbową przysługuje prawo do zaliczki, nieprzekraczającej przypuszczalnych kosztów podróży i należnych diet.

Jednocześnie z przedłożeniem rachunku, winna być zwrócona ewentualna pozostałość zaliczki.

§ 25. Postanowienia zawarte w § 24 stosują się również do należności z tytułu przeniesienia.

§ 26. W wypadkach, w których podróże służbowe trwają przez dłuższy okres czasu, albo stale się powtarzają, szef właściwej władzy naczelnej może przyznać za zgodą Ministra Skarbu, ryczałt zamiast kosztów podróży i diet.

§ 26a. Funkcjonarjusze państwowi i wojskowi, odbywający podróże w charakterze kurjerów dyplomatycznych do miejscowości, objętych normalnemi rutami kurjerskiemi, otrzymują ryczałt, którego wysokość dla poszczególnych rut ustali Minister Spraw Zagranicznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu. Ryczałt ten obejmuje: diety obliczone za czas podróży, ustalony rutą kurjerską, cenę biletów kolejowych (statku) najwyższej klasy (na obszarze Państwa cena połowy biletu), oraz miejsca w wozach sypialnych, o ile jest to

dla danych rut kurjerskich ze względów służbowych konieczne, jak również przypuszczalne koszty dojazdów do i z dworców kolejowych, względnie przystani oraz usług tragarzy przy każdym dojeździe i odjeździe. Waluty, w jakich będzie wypłacany powyższy ryczałt, ustali Minister Spraw Zagranicznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

W razie częściowego tylko odbycia podróży, kurjer obowiązany jest zwrócić odpowiednią część ryczałtu.

Za absolutorjum dla wydanego ryczałtu służy stwierdzenie przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych, że podróż, na którą kurjer otrzymał ryczałt, została odbyta.

Oprócz ryczałtu, o którym wyżej mowa, otrzymują kurjerzy zwrot faktycznie poniesionego i udowodnionego kosztu przewozu t. zw. bagażu administracyjnego, o ile przedłożą odpowiedni rachunek w nieprzekraczalnym terminie 14-dniowym, który liczy się od dnia następującego po dniu powrotu z podróży. Przekroczenie terminu powoduje utratę prawa do zwrotu powyższego wydatku. Zaliczki na pokrycie kosztów przewozu bagażu przyznaje się w drodze wyjątku w wypadkach, w których kurjer zmuszony jest zabrać znaczną ilość bagażu.

§ 27. Do wyjaśnienia wątpliwości powstałych przy stosowaniu niniejszego rozporządzenia, powołany jest Minister Skarbu.

§ 28. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Z dniem tym tracą moc obowiązującą wszystkie przepisy obowiązujące w przedmiocie, objętym niniejszem rozporządzeniem.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
W. Grabski.

Rozporządzenie powyższe w odniesieniu do pracowników kolejowych obowiązuje od dnia 22 lipca 1927 r., t. j. od dnia ogłoszenia rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 lipca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 579), zmieniającego niektóre postanowienia rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 września 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 711) i ma zastosowanie również do jeszcze niezlikwidowanych należności za podróże służbowe, odbyte przed dniem 22 lipca 1927 r.

137,

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Komunikacji z dnia 18 kwietnia 1928 r. Nr. I/5584/2/28 o ryczałtach na wyjazdy dla pracowników kolejowych.

W myśl § 22 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 października 1927 r. o należnościach za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia etatowych pracowników kolei państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 860), ustalam po porozumieniu z Ministrem Skarbu ryczałty na wyjazdy dla pracowników kolejowych na niżej wymienionych stanowiskach, względnie wykonujących niżej wymienione czynności:

A. KOLEJE NORMALNOTOROWE.

L. p.	Stanowisko względnie czynności	Kwota ryczałtu miesięcznego — w kraju zł.	Kwota ryczałtu miesięcznego — na obszarze w. m. Gdańska gd. gd.
1	dla naczelników Oddziałów drogowych	180	80
2	„ zastępców naczelników Oddziałów drogowych	150	100
3	„ kontrolerów drogowych w Oddziałach	150	60
4	„ naczelników Sekcji utrzymania kolei	130	—
5	„ zastępców naczelników Sekcji utrzymania kolei	100	—
6	„ starszych zawiadowców i zawiadowców odcinków drogowych	70	30
7	„ pomocników zawiadowców odcinków drogowych i torowych, pełniących służbę zawiadowców odcinków drogowych	40	—
8	„ starszych zawiadowców i zawiadowców odcinków sygnałowych	85	30
9	„ starszych monterów i monterów sygnalizacji	65	20
10	„ starszych nadzorców i nadzorców przewodów	60	20
11	„ motorniczych (szoferów drezyn)	55	—
12	„ rzemieślników (ślusarzy) oświetlenia żarowo-naftowego	50	—
13	„ naczelników Oddziałów eksploatacyjnych	180	65
14	„ zastępców naczelników Oddziałów eksploatacyjnych	150	60
15	„ kontrolerów eksploatacyjnych w Oddziałach	150	60
16	„ rewizorów (kontrolerów) pociągów osobowych	160	60
17	„ naczelników Oddziałów mechanicznych	180	65

L. p.	Stanowisko względnie czynności	Kwota ryczałtu miesięcznego w kraju	Kwota ryczałtu miesięcznego na obszarze w. m. Gdańska
		zł.	gd. gd.
18	dla zastępców naczelników Oddziałów mechanicznych	150	50
19	„ kontrolerów mechanicznych w Oddziałach	150	50
20	„ instruktorów maszynistów	140	50
21	„ pompiarzy obsługujących pompy zamiejscowe	za turę 1 zł. 50 gr.	—
22	„ za próbne jazdy wagonami lub parowozami	za turę 2 zł. 50 gr.	—

B. KOLEJE WĄSKOTOROWE.

L. p.	Stanowisko względnie czynności	Kwota ryczałtu miesięcznego w I kategorji	Kwota ryczałtu miesięcznego w II kagorji
		zł.	zł.
1	dla zarządzającego koleją	100	80
2	„ kontrolera eksploatacyjnego w Dyrekcji i na linji	100	80
3	„ rewizorów (kontrolerów) pociągów	90	70
4	„ zawiadowców odcinków drogowych	55	50
5	„ starszych monterów i monterów sygnalizacji	55	50

C. SEKCJA BUDOWY KOLEI ŁUCK-STOJANÓW.

L. p.	Stanowisko względnie czynności	Kwota ryczałtu miesięcznego
		zł.
1	dla kierownika budowy	180
2	„ kierownika odcinka	130
3	„ technika pomiarowego	100
4	„ zawiadowcy odcinka drogowego nadzorującego roboty	70
5	„ nadzorcy telegrafu	70

W razie przerwy w wyjazdach, trwającej z jakichkolwiek powodów dłużej niż 14 dni, wstrzymuje się wypłatę ryczałtu za cały czas przerwy od dnia jej powstania, a odpowiednia kwota przypada zastępcy, o ile ten za spełnianie tych czynności nie pobiera diet.

Rozporządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1928 r.

Równocześnie tracą moc obowiązującą rozporządzenia Ministra Kolei Żelaznych z dnia 12 kwietnia 1924 r. Nr. I/5143/2/24 (Dz. U. M. K. Nr. 8 i 9 z 194 r.) w sprawie ryczałtów na wyjazdy.

138.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Komunikacji z dnia 16 kwietnia 1928 roku Nr. I/5526/BO/28 w przedmiocie zmiany Regulaminu D. K. P.

1) W p. 8-a § 22 (str. 45) Regulaminu D. K. P. umieszcza się po słowach „dla Ministerstwa", słowa „za pośrednictwem, i", skreśla się następnie wyrazy „a względnie" i w miejsce nich wstawia się słowa „oraz w porozumieniu".

2) W p. 3 § 26 (str. 55) po słowach „przestrzeganie formalnego przeprowadzania", skreśla się słowo „ogłaszania", po słowach „na podstawie decyzyj Naczelników właściwych Wydziałów, dodaje się, ujęte w nawias (§ 22 p. 8-b) wreszcie po słowach „ich wniosków", ujęte w nawias słowa: „(§ 22 p. 8-a)".

139.

Nr. I, 2012/2/28 z dnia 22 kwietnia 1928 r. W sprawie egzaminu fachowego w ajencjach celnych.

Do czasu wydania jednolitych przepisów egzaminacyjnych, należy z kierownikami ajencyj celnych I i II kl., starszymi deklarantami i korespondentami ajencyj celnych, pracownikami pełniącymi obowiązki deklarantów i pomocników deklarantów w ajencjach celnych przeprowadzać egzamina fachowe w zakresie, ustalonym w uwadze 2 do § 17 Rozp. M. K. z dnia 26 stycznia 1920 (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 67), obejmującym znajomość przepisów celnych, a w szczególności z ustawą o uregulowaniu stosunków celnych, rozporządzenie o postępowaniu celnem, rozporządzenie o taryfie celnej, rozporządzenie o statystyce celnej, tymczasową instrukcję manipulacyjną, tymczasową instrukcję o przekazywaniu przesyłek celnych, tudzież inne przepisy celne, mające zastosowanie w służbie kolejowo-celnej, oraz znajomość taryfy celnej w praktycznem zastosowaniu i ogólne towaroznawstwo.

Z tych przedmiotów mają być egzaminowani w pracownicy kolejowi, którzy ukończą kurs celny oraz pracownicy wymienieni w ustępie pierwszym niniejszego okólnika, którzy nie złożyli dotychczas egzaminu celnego.

Egzamin pracowników kolejowych z powyższych przedmiotów ma się odbywać tylko ustnie przed Komisją egzaminaycjną, złożoną z przedstawiciela Wydziału VI i przedstawiciela Zarządu Ceł, którego wyznacza właściwa Dyrekcja Ceł (Poznań, Mysłowice, Lwów) na wniosek Dyrekcji Kolei Państwowych i określać się będzie jako „egzamin celny".

Powyższy egzamin obejmuje ponadto następujące przepisy kolejowe: tymczasowe przepisy o ajencjach celnych P. K. P. (Dz. U. R. P. Nr. 12/1920 poz. 67), przepisy rachunkowości i kasowości w ajencjach celnych, przepisy o odpowiedzialności kolei za niedostarczone przesyłki i postępowanie przy niedoborach celnych i poszukiwaniu przesyłek niedostarczonych do odprawy celnej.

Z przeprowadzonego egzaminu celnego należy sporządzić protokół, a wynik egzaminu zanotować w aktach personalnych pracownika.

Koszta podróży i diet oraz opłatę za godziny egzaminowania urzędnika ceł, delegowanego z ramienia Dyrekcji Ceł do siedziby Dyrekcji Kolei Państwowych celem egzaminowania pracowników kolejowych, będą ponosiły zainteresowane Dyrekcje Kolei Państwowych, uskuteczniając ich wypłatę po przedłożeniu odpowiedniego rachunku przez Dyrekcję Ceł.

Koszta podróży, diety oraz opłaty za godziny egzaminowania urzędników Dyrekcji Ceł, winny Dyrekcje zaliczać na Przedsiębiorstwa Pomocnicze „Ajencje celne" Nr. 3.

140.

Nr. Pr. 3555/28 z dnia 19 kwietnia 1928 r. W sprawie ulg przejazdowych.

Na zapytanie jednej z Dyrekcji Ministerstwo Komunikacji wyjaśnia, iż ulgi przejazdowe, przyznane rozporządzeniem M. K. z dnia 13 września 1924 r., Nr. I. 11333/2/24 oraz z dnia 30 stycznia b. r. Pr. 789/28 dzieciom pracowników, które kształcą się w Korpusach Kadetów względnie Seminarjach Duchownych, mogą być również stosowane w wypadkach, gdy dzieci te przyjeżdżają do rodziców na ferje świąteczne.

SPRAWY FINANSOWE.

141.

Nr. II/3964/7/28 z dnia 30 kwietnia 1928 r. W sprawie obciążania wartości zapasu materjałów, należnościami przewozowemi kredytowanemi na rachunek Kapitału Zasobów.

Przy rewizji rachunkowości zasobowej stwierdzono, że materjały przewożone kolejami obcemi lub kolejami prywatnemi, będącemi pod zarządem Państwa, nie są obciążane przypadającemi należytościami przewozowemi w chwili przejęcia ich do zapasu materjałów, lecz w czasie znacznie późniejszym, wskutek czego, zaliczanie odnośnych materjałów dokonuje się w poszczególnych miesiącach po niewłaściwych cenach ewidencyjnych, co w konsekwencji prowadzi do nieścisłego ustalania miesięcznych wydatków eksploatacyjnych poszczególnych działów służby.

Powyższa niewłaściwość popełniania przy obciążaniu wartości materjałów wskazanemi kosztami przewozu powstaje wskutek szeregu niedokładności, jakie popełniają poszczególne urzędy przy wykonywaniu czynności przewidywanych przy postępowaniu z listami przewozowemi, na których ciążą należności przewozowe kredytowane na rachunek Kapitału Zasobów.

Celem usunięcia tych niedokładności zleca się Dyrekcjom do najściślejszego wykonywania, co następuje:

Wartość materjałów zasobowych, może być obciążana kosztami przewozowemi, tylko w tych wypadkach, gdy przewóz ich do magazynów dokonano obcemi kolejami lub kolejami prywatnemi, pozostającemi pod Zarządem P. K. P., a odnośnych należności przewozowych w myśl zawartych umów, nie mają ponosić bezpośrednio dostawcy materjałów.

Kasy towarowe winny po nadejściu materjałów do magazynów wydać odnośnym rachunkozdawcom za tymczasowem pokwitowaniem listy przewozowe, na których ciążą należności przewozowe celem zamieszczenia na każdym z nich następującej klauzuli kredytowej:

„Koszty przewozowe na kwotę..... Zł. .... gr. zakredytowano na rachunek Kapitału Zasobów rub. roz. 2 b"

pieczęć urzędu
podpis rachunkozdawcy".

Uprawnienie do zamieszczenia na listach przewozowych powyższej klauzuli kredytowej na rachunek Kapitału Zasobów, mają wyłącznie tylko rachunkozdawcy, wzgl. podrachunkozdawcy zasobowi, którzy przejmują odnośne materjały do zapasu i na nie prowadzą rachunek zasobowy.

Celem obciążenia odnośnemi kwotami przewozowemi zasobu materjałów, rachunkozdawcy sporządzą na koszty te protokuły odbiorcze (druk Z. 8).

Przy otrzymaniu do zakredytowania naraz większej ilości listów przewozowych, nie należy sporządzać dla każdego listu przewozowego oddzielnych protokułów odbiorczych, lecz na jednym protokule spisać należno-

ści większej ilości listów przewozowych, a mianowicie w ten sposób, by w każdej rubryce poziomej protokułu był wymieniony numer wagonu, oraz kwota należności, wskazana w jednym liście przewozowym.

O ile otrzymana ilość listów przewozowych nie może być zamieszczona w jednym protokule, należy dalszy ciąg spisu uskuteczniać na dołączonym drugim lub trzecim egzemplarzu druku protokułu, łącząc je w jeden protokuł przez tworzenie sum do przeniesienia i z przeniesienia.

Po oznaczeniu protokułu porządkowym numerem dziennika przychodu materjałów, oraz miesiącem zarachowania, należy do pierwszej odbitki kalkowej protokułu dołączyć wszystkie dotyczące listy przewozowe, zaopatrzone w klauzulę kredytową i oddać je jaknajszybciej, możliwie w dniu otrzymania od kasy z powrotem kasie towarowej za zwrotem oddanego uprzednio tymczasowego pokwitowania.

W wypadkach, gdy bezpośredniemi odbiorcami materjałów są podrachunkozdawcy zasobowi, którzy nie prowadzą pieniężnego rachunku materjałów, podrachunkozdawcy sporządzą w dniu otrzymania listów przewozowych dotyczące protokuły odbiorcze i prześlą je natychmiast (z trzema częściami) wraz z listami przewozowemi z zaświadczoną przez nich klauzulą kredytową odnośnemu rachunkozdawcy, który po zaopatrzeniu protokułów numerem porządkowym dziennika przychodu materjałów, zwróci listy przewozowe wraz z pierwszą odbitką protokułu odbiorczego bezzwłocznie podrachunkozdawcy, celem oddania ich odnośnej kasie towarowej.

Część ołówkową, oraz drugą odbitkę kalkową protokułu odbiorczego rachunkozdawca pozostawia u siebie.

Rachunkozdawcy zasobowi spisują wszystkie w ich posiadaniu pozostające drugie odbitki kalkowe protokułów odbiorczych i arkusze te prześlą Wydziałom Rachunkowym Dyrekcji w myśl art. 65 przepisów: „o nabywaniu i ewidencji materjałów i przedmiotów inwentarjalnych” do dalszego załatwienia.

Dokładność i sprawność rachunkowości zasobowej wymaga, by w każdym miesiącu ogólna suma obciążenia zapasu materjałów z tytułu kredytowanych należności przewozowych była zgodną z ogólną sumą, jaką wskażą wykazy należności kredytowanych na rachunek kapitału zasobów wszystkich kas towarowych.

By zgodność tę uzyskać z łatwością, winny kasy towarowe, na należności kredytowane na rachunek Kapitału Zasobów sporządzać oddzielne wykazy i rachunki (przewidziane rozporządzeniem Ministerstwa Komunikacji z dnia 11 marca 1927 r. Nr. II/1036/6/27, uzupełniającem p. 11 art. 40 przepisów rachunkowych dla kas biletowych, bagażowych i towarowych) bez względu który dział służby był odbiorcą towaru i baczyć, by wszystkie listy przewozowe wciągnięte do omawianych wykazów były bezwarunkowo zaopatrzone w protokuły odbiorcze, względnie objęte protokułem odbiorczym.

Ponieważ w rachunkach zasobowych miesięczny przychód węgla obejmuje czasokres z nadania węgla w kopalniach od dnia 26 jednego miesiąca do dnia 25 drugiego miesiąca, zaś kasy towarowe sporządzają miesięczne sprawozdania kasowe z wydanych przesyłek za czas od 1 — 31 miesiąca sprawozdawczego, należy dla uzyskania zgodności rachunkowej przy kredytowanych należnościach, ciążących na przesyłkach węglowych, postępować, jak następuje:

Z otrzymanych do zakredytowania listów przewozowych wyłączą rachunkozdawcy, względnie podrachunkozdawcy zasobowi wszystkie listy przewozowe, które mają datę nadania węgla do wysyłki od dnia 26—do końca miesiąca sprawozdawczego i sporządzą na nie oddzielne protokuły odbiorcze ze wskazaniem daty zarachowania ich w rachunku zasobowym w miesiącu następnym po sprawozdawczym.

Kasy towarowe winny stosownie do odnośnych protokułów odbiorczych sporządzić wykazy i rachunki należności kredytowanych na rachunek kapitału zasobów, oddzielnie na wszelkie rodzaje przesyłek i przesyłki węgla nadanego tylko do dnia 25 włącznie, oraz oddzielnie na przesyłki węgla, nadane od dnia 26 do końca miesiąca.

Oba rodzaje wykazów i rachunków wraz z dołączonemi do nich listami przewozowemi i protokułami przedstawić Wydziałowi Kontroli Dochodów przy sprawozdaniu kasowem za dany miesiąc sprawozdawczy.

Wydziały Kontroli Dochodów Dyrekcji winny otrzymane wykazy i rachunki kredytowanych należności na rachunek kapitału zasobów poddać bezzwłocznie rewizji, następnie obciążyć rachunek tego kapitału wyżej wymienionemi należnościami w książce obrotów i przesłać wykazy wraz z załącznikami do dnia 20 każdego miesiąca bezpośrednio Wydziałom Rachunkowym Dyrekcji do memorjałowego zarachowania zakredytowanych należności.

Wydziały Rachunkowe winny uznać tylko przypadające kredytowane należności, które zostały zarachowane w rachunkach zasobowych w miesiącach sprawozdawczym, — zaś wykazy kredytowanych należności za przewóz węgla w czasie od 26 do ostatniego miesiąca sprawozdawczego, zatrzymują u siebie celem uznania odnośnych należności w miesiącu następnym.

O ile Wydziały Kontroli Dochodów przy rewizji należności kredytowanych na rachunek Kapitału Zasobów stwierdzą niewłaściwe obliczenia — nie powinny zmieniać pierwotnych sum wskazanych w wykazach i rachunkach powyższych należności, lecz tylko zaznaczyć w nich ujawnione niedobory. Na ujawnione niedobory należy wystawiać i przesyłać stacjom rachunki różnicowe ogólnego typu, z któremi kasy towarowe i Wydziały Kontroli Dochodów postępują w podobny sposób, jak to powyżej przewidziano odnośnie do należności kredytowanych Kapitałowi Zasobów w listach przewozowych.

142.

Nr. II. 4052/6/28 z dnia 2 maja 1928 r. W sprawie uzupełnienia regulaminu dla Wydziałów Kontroli Dochodów, obowiązującego od 1 stycznia 1928 r.

Regulamin dla Wydziałów Kontroli Dochodów, obowiązujący od 1 stycznia 1928 r. uzupełnia się i zmienia się w sposób podany poniżej z tem, że uzupełnienia i zmiany obowiązują od kwietnia r. b., jako miesiąca sprawozdawczego. Formularze f. Nr. 193 i 194 będą najbliższym dodatkiem włączone do mianownicy druków.

Punkt 14, dział C, art. 8 uzupełnia się na końcu następującem brzmieniem: „Różnice pokrywające się wzajemnie w materjale rachunkowym za jeden i ten sam miesiąc, a więc różnice (niedobory i nadwyżki),

odnoszące się do tych samych pozycyj, należy anulować i usuwać z materjału. Różnic takich nie włącza się do spisów różnic i nieoddaje się Działowi buchalteryjnemu do rejestracji".

Punkt 7, dział D. art. 10 uzupełnia się ustępem trzecim następującej treści:

„Na wykazach zaliczeń, wypłaconych w danym miesiącu przez poszczególne Dyrekcje za pośrednictwem poczty lub pocztowej Kasy oszczędności, należy poszczególne pozycje zaliczeń, wypłaconych grupować pod stacjami ich nadania. Ogólna suma z tych grup powinna równać się ogólnej sumie zaliczeń, wypłaconych według wykazu przez daną Dyrekcję".

Po ustępie powyższym dodaje się nowe punkty 8 i 9, o następującem brzmieniu:

„8. Celem uzgodnienia, czy suma zaliczeń wypłaconych w danym miesiącu, wyprowadzona w jednej z rubryk od 7 do 13 wykazu zaliczeń nadanych, jest prawidłowa, należy na wykazie zaliczeń wypłaconych w tym miesiącu przez daną kasę nadania, poniżej jego sumy ogólnej, zapisać sumy zaliczeń, wypłaconych w tym miesiącu za kasę nadania przez poszczególne Dyrekcje zgodnie z sumami ustalonemi sposobem wskazanym w ustępie 3 punktu 7.

Suma ogólna zaliczeń wypłaconych w danym miesiącu przez kasę nadania i zaliczeń wypłaconych za nie, przez poszczególne Dyrekcje za pośrednictwem poczty i pocztowej kasy oszczędności, powinna równać się sumie wyprowadzonej w odpowiedniej rubryce (7 do 13) wykazu zaliczeń nadanych.

9. Miesięczne sumy zaliczeń nadanych i wypłaconych, oraz miesięczne sumy wystawionych różnic (niedobory, nadwyżki), zbiera się na rachunku zaliczeń form. f. Nr. 193, oddzielnym dla każdej stacji (kasy) nadania, i dla każdej waluty, do którego wprowadza się jako pierwszą pozycję pozostałość w zaliczeniach z poprzedniego roku sprawozdawczego.

Poszczególne rubryki rachunku zapełnia się według wskazań formularza.

Rachunki zaliczeń dla poszczególnych stacji (kas) nadania zeszywa się w księgę roczną".

Dotychczasowe punkty 8—13 otrzymują numerację 10—15.

Punkt 11 (dawny 9) uzupełnia się ustępem trzecim następującej treści:

„Roczne wyniki rachunków zaliczeń (f. Nr. 193) dla poszczególnych stacji (kas) nadania zbiera się na formularzu f. Nr. 194 w roczne zebranie zaliczeń nadanych i wypłaconych w danym roku budżetowym. Ogólną sumę pozostałości w zaliczeniach na rok następny według zebrania należy uzgodnić z sumą spisu pozycji otwartych na rachunku zaliczeń i z saldem zaliczeń według księgi wydziału rachunkowego".

Punkt 13 (dawny 11) otrzymuje następujące brzmienie:

„Zaliczenia niewypłacone w ciągu trzech lat, licząc od daty nadania przesyłek, należy z końcem roku sprawozdawczego, w którym upływa ten okres, zebrać na odpowiedniem miejscu formularza f. Nr. 193, sumę zaś tych zaliczeń wykazać w rachunku zaliczeń w rubryce, przeznaczonej do wykazania sum zaliczeń wypłaconych, odnosząc ją równocześnie na inne dochody, dział 2, rozdz. II, § 13 budżetu".

143.

Nr. II/3888/6/28 z dnia 27 kwietnia 1928 r. W sprawie sprostowania przepisów kontrolno-rozrachunkowych dla komunikacji zagranicznych.

a) W częściowej zmianie rozporządzenia z dnia 7 marca 1928, Nr. II/2162/6/28, ogłoszonego w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Komunikacji Nr. 7, z dnia 1 kwietnia 1928, należy:

1) w przepisach kontrolno-rozrachunkowych dla związkowej komunikacji towarowej polsko-czesko-słowackiej rozdział A 1 punkt 12,

2) w przepisach kontrolno-rozrachunkowych dla bezpośredniej komunikacji towarowej polsko-czesko-słowackiej (sąsiedzkiej) rozdz. B. 4. punkt 6.

3) w przepisach kontrolno-rozrachunkowych dla związkowej komunikacji węglowej polsko-austrjackiej ustęp pierwszy punktu 7 zastąpić brzmieniem następującem:

„Za cedułami, określonemi w materjale nadania przez kontrolę przeznaczenia, niedopisanemi do wykazu przesyłek odprawionych inną drogą lub w innej komunikacji, kontrola nadania wdraża dochodzenia i przeprowadza dodatkowe zarachowanie ceduł najpóźniej w ciągu czterech miesięcy po zwrocie materjały nadania".

b) W przepisach kontrolno-rozrachunkowych:

1) dla związkowej komunikacji towarowej polsko-czeskosłowackiej, rozdz. A. 1. punkt 9,

2) dla bezpośredniej komunikacji towarowej polsko-czesko-słowackiej (sąsiedzkiej) rozdz. B. 4. punkt 2.

3) dla związkowej komunikacji węglowej polsko-austrjackiej, ustęp drugi, punkt 7, należy przed słowami: „w ciągu 14 dni", zamieścić słowa: „o ile możności".

c) W przepisach kontrolno-rozrachunkowych dla związkowej komunikacji węglowej polsko-austrjackiej należy po punkcie 25 zamieścić punkt 26 następującej treści:

„26. W razie spóźnionego albo mylnego zgłoszenia zaliczek zarząd-wierzyciel może żądać odsetki za zwłokę, w wysokości 6% od tego zarządu, który był w tym czasie w posiadaniu nienależnej mu kwoty. Od zaliczki nieprawidłowo obliczonej, można żądać odsetek za zwłokę tylko w tym wypadku, jeżeli różnica między zaliczką obliczoną prawidłowo a zaliczką zgłoszoną, wynosi więcej, niż sześć tysięcy szylingów. Podstawą do obliczenia różnicy nie może jednak być kwota udziału, przypadającego według ostatecznego rozrachunku".

144.

Nr. II. 3297/7/28 z dnia 20 kwietnia 1928 r. W sprawie opłat stemplowych.

Pismem z dnia 2 kwietnia 1928 N. D. V. 2750/6/28 — wyjaśniło Ministerstwo Skarbu, że rachunki w przedmiocie należności za świadczenia, mieszczące się w zakresie państwowej wyłączności poczt, telegrafów i telefonów, nie podlegają opłacie stemplowej. Rachunki bowiem, stwierdzające umowę o świadczenie

usług, podlegają w myśl art. 90 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570), opłacie stemplowej „według zasad, podanych w art. 72—74" tej ustawy, a w myśl punktu 3 art. 73 tejże ustawy, nie podlega opłacie rachunek, stwierdzający wykonanie umowy o sprzedaż przedmiotów monopolu państwowego, jeżeli monopol jest sprzedawcą.

Natomiast rachunki, wystawiane przez organa Zarządu Poczt i Telegrafów, a tyczące się należności zasprzedane rzeczy ruchome lub za takie usługi, które nie mieszczą się w zakresie państwowej wyłączności poczt, telegrafów i telefonów, podlegają opłacie stemplowej według zasad ogólnych; takiemi są np.: rachunki, wystawiane przez Państwową Wytwórnię Aparatów Telefonicznych i Telegraficznych; rachunki, stwierdzające należność za ładowanie i przewożenie akumulatorów do oświetlania wagonów pocztowych; rachunki, stwierdzające należność za sprzedane egzemplarze Dziennika Urzędowego Min. Poczt. i Telegrafów.

SPRAWY HANDLOWO-TARYFOWE.

145.

Nr. III Ok-3829/28 z dnia 23 kwietnia 1928 r. W sprawie zaświadczeń szkół powszechnych na przejazdy ulgowe.

Ustęp czwarty rozporządzenia z 25 sierpnia 1923 r. Nr. III Ok-8841/23 zmienia się następująco:

„Młodzież, uczęszczająca do szkół powszechnych (wyżej i niżej zorganizowanych, tak zwanych wydziałowych), może korzystać z ulg taryfowych na podstawie zaświadczeń wzoru ustalonego taryfą osobową, wydawanych przez te szkoły i zaopatrzonych podpisem kierownika i pieczęcią danej szkoły oraz potwierdzonych pieczęcią urzędową odnośnego Inspektora szkolnego.

Inspektorzy szkolni będą potwierdzali zaświadczenia tylko podległych im szkół publicznych i prywatnych z prawami publiczności".

146.

Nr. III. A. 3925/28 z dnia 19 kwietnia 1928 r. Austrjacko-polski Związek Kolejowy.

W taryfie związkowej austrjacko-polskiej na przewóz węgla i koksu, obowiązującej od 1-go listopada 1927 r., względnie od 1-go stycznia 1928 r. (vide Monitor Polski z 21-go października 1927 r. i z 3-go stycznia 1928 r.) uzupełnia się Tablicę II, zawierającą opłaty przewozowe dla koksu, na str. 560, niżej podaną stację odbiorczą oraz odnoszącemi się do niej stawkami przewozowemi:

		Koksownia Czerwionka	Koksownia Emma	Koksownia Huta Falwa Koksownia Huta Pokoju	Koksownia Huta Huberta	Koksownia Huta Laura	Koksownia Knurów	Koksownia Królewska Huta	Koksownia Orzegów	Koksownia Wolfgang
Kernhof	B. B.: a: I	29	29	35	37	35	32	35	37	35
	: : II	172	172	172	172	172	172	172	172	172
	: : III	140	140	140	140	140	140	140	140	140

Na str. 194 — 199 należy wpisać w porządku alfabetycznym, ze stawkami, obowiązującemi dla „Turnitz" stację:
Kernhof (B. B.) a) — zaś
na str. 539 również w porządku alfabetycznym
Kernhof............) a) 230)
Uzupełnienie powyższe wchodzi w życie z dniem 20 kwietnia 1928 r.

SPRAWY ZASOBOWE.

147.

Warunki techniczne na dostawę mydła w kawałkach dla P. K. P.

Cechy zewnętrzne.

Mydło powinno być wyschnięte, twarde — nieciągliwe, ale nie kruche i nie posiadać pleśni lub białego nalotu w postaci proszku ani zapachu zgnilizny.

Badanie próbne.

Mydło powinno być czyste i nie posiadać obcych domieszek, wpływających na sztuczne zwiększenie jego ciężaru. Powierzchnia mydła winna być zupełnie gładka, nie szorstka i poddawać się wygładzaniu palcami. W kawałkach mydła nie powinny znajdować się kryształki obcych ciał mineralnych lub grudki ciał obcych, jak: piasek, kora, słoma i t. p., co można wyczuć dotykiem lub zaobserwować w cienkiej warstwie mydła, rozprowadzonej na płycie szklanej. Mydło winno być całkowicie i łatwo rozpuszczalne w wodzie i dobrze się pienić, zanurzone zaś w alkoholu może alkohol

zmącić, lecz po rozpuszczeniu się (około 50% całej ilości) nie powinno tworzyć żadnego osadu na dnie naczynia.

Próby laboratoryjne.

Z 2% całej ilości dostarczonego mydła z różnych kawałków i różnych miejsc próbnej partji wybiera się 5 kawałków mydła, z których bierze się na próbę po kilka plasterków na ogólną wagę około ½ klg. Mydło, wzięte na próbę, umieszcza się w 2-ch zalakowanych słoikach, z których jeden przechowuje się, drugi zaś przesyła się do laboratorjum chemicznego.

Każdy słoik winien mieć zewnątrz nalepioną etykietę i wewnątrz umieszczoną kartkę z podaniem zawartości słoika, firmy, daty wziętych prób i numer zamówienia dostarczonej partji mydła.

Zadaniem analizy chemicznej jest zbadać:

1) procentową ilość kwasów tłuszczowych, która nie powinna być mniejsza, jak 50%, przyczem kwasy tłuszczowe winny być pochodzenia zwierzęcego lub roślinnego.
   Obecność innych kwasów, zwłaszcza naftowych jest niedopuszczalna.
2) procentową ilość wolnych zasad, która nie powinna być większą, niż 3%,
3) procentową ilość wody, która nie powinna przekraczać 30%.

Jeżeli mydło zawiera w sobie wody ponad 30%, nie więcej jednakże, niż 40%, to z wagi dostarczonego mydła strąca się 15% za każde 0,10% zwyżkowej ilości wody ponad 30%.

Powtórne badanie.

Jeżeli dostawca zakwestjonuje wynik badania I-ej próby, na podstawie której mydło zostało odrzucone, przeprowadza się, na żądanie i koszt dostawcy, powtórną analizę z ponownie wziętej podwójnej już ilości kostek mydła, z którego, po skrajaniu nożem na plasterki i po dokładnem wymieszaniu, bierze się na próbę około ¾ klg.

Próbne mydło umieszcza się w 3-ch zalakowanych słoikach, zaopatrzonych zewnątrz etykietami, z których jeden przechowuje się, dwa pozostałe rozsyła się do 2-ch różnych laboratorjów.

Przyjęcie dostarczonego mydła zależne jest wtedy od dodatnich wyników obu analiz, przeprowadzonych w 2-ch laboratorjach, w przeciwnym wypadku, w razie ujemnych wyników chociażby jednej analizy, cała partja mydła zostaje odrzucona, dostawca zaś niema prawa do jakichkolwiek odszkodowań za poniesione straty.

ZAWIADOMIENIA:

W Y K A Z

ogłoszonych ustaw i rozporządzeń w „Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej", dotyczących bezpośrednio lub pośrednio Ministerstwa Komunikacji.

Nr. Dzien. Ustaw R.P.	1928 data	Pozycja	Treść rozporządzenia
49	25 IV	477	Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 18 kwietnia 1928 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa o zmianach i uzupełnieniach taryfy towarowej polskich kolei wązkotorowych.
51	30 IV	494	Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 25 kwietnia 1928 r., wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa o zmianach i uzupełnieniach taryfy towarowej polskich kolei normalnotorowych.

(Sprawy szczegółowo - osobowe).

RUCH SŁUŻBOWY W MINISTERSTWIE KOMUNIKACJI.

Przeniesienie na własną prośbę:

Busse Zofja, Sekretarz Ministerstwa Komunikacji — do Dyrekcji Kolei Państwowych w Warszawie, w charakterze Adjunkta Pol. Kol. Państw. z dotychczasowem uposażeniem.
Nr. Pr. 3820/28.

Przeniesienie ze względów służbowych:

Boczkowska Jadwiga, Adjunkt P. K. P. — z dyrekcji Kolei Państwowych w Warszawie—do Ministerstwa Komunikacji w dotychczasowym charakterze służbowym i uposażeniu.
Nr. Pr. 3820/28.

Wydalenie ze służby:

Inż. Łącki Hipolit, St. referent Ministerstwa Komunikacji — na podstawie orzeczenia Najwyższej Komisji Dyscyplinarnej przy Prezesie Rady Ministrów.
Nr. T. 474/28.

Drukarnia Państwowa. Nr. 41146. 10.V.28. 7900.